

Sygn. akt I ACz 594/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale I Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSA Piotr Wójtowicz (spr.)

Sędziowie: SA Lucyna Świdorska-Pilis

SA Joanna Kurpierz

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. P.

przeciwko Szpitalowi (...) w B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt I C 226/14,

p o s t a n a w i a :

- 1) zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie 1. w ten sposób, że oddalić podniesiony przez pozwanego Szpital zarzut powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do żądania renty z tytułu utraconych zarobków;
- 2) w pozostałej części zażalenie oddalić;
- 3) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawić orzeczeniu końcowemu.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy na podstawie art. 199§2 k.p.c. odrzucił pozew w części obejmującej roszczenie o zapłatę 71305,23 zł z żądanych z tytułu utraconych od maja 2011 r. do kwietnia 2014 r. zarobków 74733,16 zł, a także w części obejmującej roszczenie o zapłatę dalszych 10600,63 zł z żądanych z tytułu zwiększonych kosztów utrzymania w okresie od 2 października 2013 r. do 30 kwietnia 2014 r. 16176,09 zł z tym uzasadnieniem, że o szeroko rozumianych roszczeniach rentowych powódki za okres do 13 marca 2014 r. rozstrzygnął już prawomocnie w sprawie o sygnaturze II Ca 746/14 Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej, stwarzając tym samym w tym zakresie (obejmującym żądanie skapitalizowanej renty naliczonej do tego dnia) powagę rzeczy osądzonej.

W zażaleniu na opisane wyżej postanowienie powódka zarzuciła obrazę art. 199§2 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c. i w oparciu o ten zarzut wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu końcowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie odnieść się przyjdzie do wniosku zażaleniowego, który w kształcie mu nadanym nie nadaje się do uwzględnienia. W postępowaniu zażaleniowym wszak stosuje się na podstawie art. 397§2 k.p.c. odpowiednio przepisy o postępowaniu apelacyjnym, spośród których treścią swą wnioskowi odpowiada art. 386§4 k.p.c., zezwała on jednak na uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jedynie w przypadku, gdy nie została w sprawie rozpoznana jej istota lub gdy dla wydania orzeczenia niezbędne jest przeprowadzenie w całości postępowania dowodowego, w sprawie niniejszej tymczasem żadna z tych przesłanek nie zaistniała. Skarżącej zapewne chodziło o uchylenie wyroku w celu merytorycznego rozpoznania całości zgłoszonego żądania (czyli o swoistą zmianę postanowienia przez jego uchylenie), takie rozstrzygnięcie możliwe jest jednak tylko w przypadku wydania orzeczenia z urzędu, a skarżone postanowienie wydane zostało nie z urzędu, a w uwzględnieniu podniesionego przez pozwanego Szpital zarzutu powagi rzeczy osądzonej; w takim przypadku pożądane przez powódkę w instancji odwoławczej orzeczenie przybrać mogłoby jedynie postać zmiany zaskarżonego postanowienia przez oddalenie zarzutu powagi rzeczy osądzonej (art. 222 k.p.c.).

Tak rozumiane zażalenie na uwzględnienie zasługuje tylko częściowo. Rację, co do zasady, ma Sąd Okręgowy, gdy wywodzi, że powaga rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c. w przypadku żądania renty wyrównawczej obejmuje cały okres toczącego się uprzednio postępowania sądowego, aż do jego prawomocnego zakończenia. Z tego punktu widzenia obojętne jest, jak długo toczyło się postępowanie w drugiej instancji, a także to, czy sąd drugiej instancji prowadził własne postępowanie dowodowe, czy też oparł się wyłącznie na materiale zgromadzonym w postępowaniu pierwszo instancyjnym. Istotne jest to, że apelacja powódki od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 października 2013 r., oddalającego częściowo jej powództwo o podwyższenie przyznanej jej uprzednio renty wyrównawczej, została oddalona, co oznacza, że do dnia 13 marca 2014 r. (data wyroku w drugiej instancji) orzekający w tej sprawie jako odwoławczy Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej nie znalazł podstaw do przyznania powódce renty wyższej, ta bowiem nie wykazała wówczas, że potrzeby jej uzasadniają świadczenia wyższe. Została w ten sposób stworzona powaga rzeczy osądzonej, która każe odrzucić na podstawie art. 199§1 pkt 2 k.p.c. pozew obejmujący żądania za okres objęty tą powagą, niezależnie od tego, czy przybrałyby one postać powództwa o podwyższenie renty, czy powództwa o jednorazową zapłatę skapitalizowanej sumy rent wedle powódki jej należnych, a nie wypłaconych.

Odmienne ocenić przyjdzie żądanie renty z tytułu utraconych dochodów, i to też niezależnie od formy jej dochodzenia. Uszło uwagi Sądu Okręgowego, że żądanie to nie było przedmiotem rozpoznania w żadne z dotychczas toczących się między stronami spraw, nie mogło zatem w świetle art. 366 k.p.c. zostać objęte powagą rzeczy osądzonej. Z tej przyczyny nie było podstaw z art. 199§1 pkt 2 k.p.c. do w tym zakresie odrzucenia pozwu, a zmierzający do tego zarzut pozwanego winien być zostać na podstawie art. 222 k.p.c. oddalony.

Z powyższych względów na podstawie art. 397§2 k.p.c. w związku z art. 386§1 k.p.c. i art. 385 k.p.c. oraz na podstawie art. 108§1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.